

Pierwsze rozdziały

Szkic Wieku Ewangelii

Pierwszego dnia drugiego miesiąca w drugim roku po wyjściu z ziemi egipskiej przemówił Pan do Mojżesza na pustyni Synaj w Namiocie Zgromadzenia tymi słowy - 4 Moj. 1:1.

Księga ta zwana jest księgą „Liczb”, ponieważ rozdział pierwszy omawia spis narodu izraelskiego w czasach budowy Przybytku, około roku po wyjściu z Egiptu. Hebrajczycy znali tę księgę pod nazwą „Na puszczy”, pochodzącą od pierwszych słów rozpoczynających werset zacytowany na wstępie.

Przybytek został wzniesiony w pierwszym dniu pierwszego miesiąca drugiego roku po opuszczeniu przez Izraelitów Egiptu (2 Moj. 40:1,17). Pierwszą czynnością wykonaną po wzniesieniu Przybytku było wyświęcenie kapłanów, którzy mieli służyć w Przybytku. Zajęło to siedem dni, czyli siedem pierwszych dni tego pierwszego miesiąca (3 Moj. 8:33). Następnie przyszedł czas na złożenie ofiar, aby doprowadzić naród Żydowski do stanu czystości przed Bogiem (3 Moj. 9). Pozostała część 3 Księgi Mojżeszowej opisuje pozostałe wytyczne dotyczące obowiązków kapłańskich. Następnie, w 4 Księdze Mojżeszowej narracja znów dotyczy realnych wydarzeń, poczynawszy od instrukcji Bożych przekazanych Mojżeszowi pierwszego dnia drugiego miesiąca co do przeprowadzenia spisu Izraelitów.

Powstanie Przybytku w pierwszym dniu nowego roku w trafny sposób wskazuje na początek nowego wieku, w tym przypadku Wieku Ewangelii. Spis ludności przeprowadzony na początku drugiego miesiąca może przedstawiać początek społeczności Chrześcijańskiej, przypadający na dzień Pięćdziesiątnicy i zesłanie Ducha Świętego. Dwa to liczba, która w Piśmie Świętym często oznacza Ducha Świętego; być może dlatego, że Duch Święty przychodzi do nas przez Słowo Boże, które składa się z dwóch części: Starego Testamentu i Nowego Testamentu. Przyjmuje się zwykle, że te dwie części przedstawione są w dwóch drzewach oliwnych opisanych czwartym rozdziale prorocstwa Zachariasza.

Pierwszy rozdział 4 Moj. przekazuje nam szczegóły tego spisu. W rozdziale drugim, Bóg przekazał Mojżeszowi wskazówki dotyczące rozbijania obozu przez poszczególne plemiona. Obóz miał być rozłożony wokół Przybytku, lecz „w pewnym oddaleniu” (4 Moj. 2:2, BT). Lud miał się rozłożyć obozem po trzy plemiona na

wschód, południe, zachód i północ od przybytku. „Pewne oddalenie” miało umożliwić lewitom zachowanie strefy buforowej między Domem Bożym, a obozem izraelitów, dzięki której możliwa była ochrona tych plemion, które były mniej uświęcone niż lewici.

Łączna liczba mężczyzn w narodzie Izraelskim, w wieku powyżej dwudziestu lat, wynosiła wówczas sześćset trzy tysiące i pięćset pięćdziesiąt osób (4 Moj. 2:32). Liczba ta jest wiarygodna, gdyż pojawia się ona również w 2 Moj. 38:25-28, gdzie każda osoba podlegająca zliczeniu miała dać pół sykla okupu za swe życie. Łączna liczba opodatkowanych w ten sposób mężczyzn, powyżej dwudziestego roku życia, również wynosiła sześćset trzy tysiące i pięćset pięćdziesiąt osób, co stanowi dodatkowe potwierdzenie poprawności obliczeń.

W rozdziale trzecim przedstawiony jest opis zliczenia męskich członków pokolenia Lewiego, które nie było objęte spisem powszechnym. Dwanaście pokoleń objętych spisem obejmowało Efraima i Manassesę, pokolenia pochodzące od dwóch synów Józefa. W ten sposób, łączna liczba pokoleń wynosiła dwanaście bez lewitów. Zliczenie członków pokolenia Lewiego było podzielona na trzy etapy. Każdy z nich dotyczył jednego z trzech synów Lewiego - Gerszona, Kehata i Merarię (4 Moj. 3:17). W tym przypadku, spis obejmował osoby w wieku od jednego miesiąca wżwyż, co stanowiło pewną różnicę w stosunku do kryteriów przyjętych przy spisie powszechnym. Być może powodem dla tego rozróżnienia jest to, że spis powszechny obejmował osoby zdadne do walki, natomiast spis lewitów, którzy nie pełnili służby wojskowej, obejmował również małych chłopców, którzy wszyscy byli poświęceni na bożą służbę.

Ich liczebność była następująca: Gerszon -7500, Kehat - 8600, Merari - 6200 (4 Moj. 3:22, 28, 34). Suma tych liczb wynosi dwadzieścia dwa tysiące i trzysta, natomiast suma wskazana w 4 Moj. 3:39 to dwadzieścia dwa tysiące; wynika z tego, że różnica wynosi trzysta osób. Prawdopodobną przyczyną tej rzadkiej rozbieżności jest błąd przy zapisie liczebności rodziny Kehata, gdzie zamiast realnej liczby osiem tysięcy i trzysta pisarz ujął osiem tysięcy i sześćset osób. Dalsze szczegóły dotyczące problemu tych dodatkowych trzystu osób można znaleźć w artykule „Uwagi o wątpliwościach w 4 Moj. 3”, Beauties of the Truth, Luty 1999, www.BeautiesoftheTruth.org.

Następnie, 4 Moj. 3:12,13 oraz 42-51 wyjaśnia, że pierwotni synowie izraelscy, którzy byli zagrożeni śmier-

cią w czasie święta paschy, zostali wymienieni na Lewitów. Różnica między tymi dwoma grupami wynosiła dwieście siedemdziesiąt trzy osoby (wersety 39, 43). Nadwyżka pierworodnych nad lewitami została wyrównana przez zapłacenie kwoty wykupu, po pięć sykl za każdą z tych dwustu siedemdziesięciu trzech osób.

W rozdziale czwartym mamy opis obowiązków przypisanych Lewitom. Rodzina Kehata, związana z Mojżeszem i Aaronem, miała zajmować się „rzeczami najświętszymi” (4 Moj. 4:4). Gersonici mieli nosić zasłony i przykrycia Przybytku (4 Moj. 4:24-26). Zadaniem potomków Merariego było noszenie desek, rygli, słupów, podstaw, kołków, sznurów oraz wszystkich innych sprzętów (4 Moj. 4:29-32).

Służba była pełniona przez Lewitów w wieku od trzydziestu do pięćdziesięciu lat. Liczba takich mężczyzn w rodzinach Kehata, Gerszona i Merariego wynosiła odpowiednio dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt, dwa tysiące sześćset trzydzieści oraz trzy tysiące dwieście. Daje to łączną liczbę ośmiu tysięcy pięćset osób (4 Mój. 4:36, 40, 44, 48). Co ciekawe, liczba ta jest iloczynem $33 \times 13 \times 20$, zaś wszystkie te liczby odnoszą się albo do odkupienia albo do Ducha Świętego. Jezus zginął w wieku trzydziestu trzech lat, trzynastą to liczba odnosząca się do zbawienia, ponieważ łączy w sobie siedem (liczba doskonała, wskazująca na Jezusa) oraz sześć (nasza niedoskonałość i grzechy, które zostały włożone na Jezusa). Z kolei dwa, dwadzieścia, dwieście lub dwa tysiące to liczby wskazujące na Ducha Świętego, który oddziałuje na nas przez Pismo Święte składające się z dwóch części, Starego i Nowego Testamentu (księgi te pokazane zostały również w dwóch drzewach oliwnych w Zach. 4, por. również Łuk 22:38).

W ten sposób, pierwsze cztery rozdziały opisują sposób obozowania Izraelitów w czasie podróży po pustyni do ziemi obiecanej oraz precyzują zakres obowiązków Lewitów. W relacji tej można zauważyć analogię do początku Wieku Ewangelii, gdy lud Boży przygotowywał się do podróży przez doświadczenia życia do niebieskiego Kanaan. Z perspektywy czasu możemy dziś powiedzieć, że podróż ta trwa bez mała od dwóch tysięcy lat.

Lewici

Skoro Lewici zastąpili pierworodnych, to można wnioskować, że przedstawiają oni tę samą klasę, która była pokazana w pierworodnych w czasie Paschy podczas wyjścia z Egiptu. Apostoł Paweł identyfikuje tę grupę w Hebr. 12:23 gdy pisze: „(...) zebrania pierworodnych, którzy są zapisani w niebie” (Hebr. 12:23).

Pierworodni przedstawiają tych, którzy są poświęceni w czasie Wieku Ewangelii. To ich życie było w niebezpieczeństwie, gdyby wyszli spod ochrony krwi Baranka paschalnego. Analogicznie, poświęceni Wieku Ewan-

gelii znajdują się w niebezpieczeństwie, jeśli wyjdą spod ochrony krwi Chrystusa. Dlatego właśnie Lewici, którzy zastąpili pierworodnych Izraela, przedstawiają poświęconych Wieku Ewangelii. Warto zauważyć, że gdy w rozdziale ósmym z grupy Lewitów wyodrębniona została klasa kapłanów, pozostała grupa Lewitów przedstawiać będzie Wielkie Grono.

Kogo zatem przedstawiają pozostali Izraelici? W czasie Paschy, w noc, gdy opuszczali Egipt, wszyscy Izraelici spożywali baranka paschalnego. Odrzwią ich domów oraz nadproża były naznaczone krwią baranka. Izraelici tym różnili się od Izraelitów, że nie spożywali baranka paschalnego i byli wystawieni na niebezpieczeństwo. Egipcjanie przedstawiają co do zasady cały świat, który nie wierzy w Jezusa, a przez to jest wystawiony na szereg niebezpieczeństw. Okoliczność, że egipcjscy pierworodni zginęli w czasie dziesiątej plagi, być może oznacza, że naturalni „spadkobiercy” starego porządku rzeczy nie odziedziczą go, nie będzie on trwał, ponieważ dobiegnie końca w kulminacyjnej fazie Wielkiego Ucisku. Z drugiej strony, Izraelici przedstawiają cały świat Chrześcijański. Ma on wiarę w Jezusa, dostrzega ważność krwi Jezusa i „spożywa” baranka przez wiarę.

Oznacza to, że w pierwszych czterech rozdziałach 4 Moj. mamy przedstawiony cały obraz Chrześcijaństwa, gotowego na rozpoczęcie podróży przez Wiek Ewangelii. Izraelici przedstawiają wszystkich tych, którzy mają wiarę, Lewici przedstawiają poświęconych, których służba ma duchowy charakter i którzy oczekują niebiańskiej ojczyzny.

Rozdziały piąty i szósty

Ponieważ cały artykuł poświęcony jest obu tym rozdziałom, tutaj wspomnimy tylko na kilka szczegółów. Rozdział piąty zawiera opis próby wierności kobiety. W obrazie, relacja ta dotyczy sprawdzianu świętych w czasie Wieku Ewangelii: czy będą wierni wobec naszego niebiańskiego oblubieńca? W Obj. 17:5 mamy zawarty opis niewiasty, która związała się z królami ziemi, w związku z czym w przenośni nazwana została „nierządnicą”. Z kolei Apostoł Paweł pisze do wszystkich poświęconych: „Zabiegam bowiem o was z gorliwością Bożą; albowiem zaręczyłem was z jednym mężem, aby stawić przed Chrystusem dziewicę czystą” (2 Kor. 11:2).

Sprawdzian opisany w piątym rozdziale był następujący: proch z podłogi miejsca świętego miał być zmieszany z wodą, która następnie miała być wypita przez kobietę poddawaną testowi. Ma to zastosowanie do wszystkich z nas. Nasze poświęcone życie porównane jest do zamieszkiwania w miejscu świętym. W obecnym czasie, gdy przechodzimy poszczególne doświadczenia, pewne nieczystości pochodzące ze świata ulegną zmieszaniu z wodą Prawdy. Pytanie brzmi: czy nas to zanieczyści? Jeśli kobieta była wierna, nie mi-

aż się jej stać nic złego; podobnie jest i w naszym przypadku. Jeżeli jednak kobieta taka nie dochowała wierności, wówczas miało jej „spuchnąć łono”. Jeżeli my nie okazemy się wierni, nasza nadzieja na życie z Panem ulegnie zniszczeniu (por. Jan. 7:38).

W szóstym rozdziale mamy opis ślubu nazyreatu, który pokazuje śluby poświęcenia w obecnym wieku. Czas ich trwania obejmuje całe życie, aż do ich wypełnienia. Gdy Kościół zostanie skompletowany, Boże błogosławieństwo będzie rozciągnięte na wszystkich, jak to zostało opisane w 4 Moj. 6:23-27.

Rozdział siódmy

Rozdział ten wspomina o „książętach Izraela”. Każdy z książąt izraelskich miał złożyć w imieniu swego pokolenia ofiarę, dla zapewnienia funkcjonowania Przybytku. Ilość i rodzaj ofiar zostały dokładnie opisane, a każde pokolenie miała złożyć taki sam dar (4 Moj. 7:12-17). Jeżeli szósty rozdział opisuje koniec Wieku Ewangelii, koniec ślubu nazyreatu Kościoła, to rozdział siódmy w naturalny sposób może dotyczyć początku Wieku Tysiąclecia, kiedy to „książęta” – Starożytni Święci (por. Ps. 45:17) – wystąpią by rozpocząć dzieło odkupienia, jakie realizowane będzie w czasie Królestwa.

Dar składany przez książąt składał się z naczyń ze złota i srebra, o łącznej wartości dwustu dziesięciu sykli (4 Moj. 7:13,14). Oznacza to, że dar od wszystkich dwunastu książąt wart był dwa tysiące pięćset dwadzieścia sykli. Liczba ta nawiązuje do narodu żydowskiego, ponieważ taka była łączna liczba lat, w ciągu których Izraelici mieli być karani za odstępstwo od Prawa Bożego. Obecnie żyjemy pod koniec tego okresu. Dobiegł on końca wraz z wybuchem I Wojny Światowej. Wojna ta, wraz z II Wojną Światową jaka wkrótce wybuchła, utworzyła drogę do odrodzenia państwowości Izraela jako niezależnego narodu, po ponad dwóch tysiącach i pięciuset latach podległości pogańskim rządóm.

W ten sposób liczba dwóch tysięcy pięćset dwudziestu sykli może odnosić się do dwóch tysięcy pięćset dwudziestu lat karania, siedmiu proroczych „czasów”, po trzystu sześćdziesiąt lat każdy. Oznacza to, że sykl jest równoważny z jednym rokiem. Analogiczne powiązanie możemy znaleźć w 1 Moj. 23:16, gdzie Abraham zapłacił Efronowi czterysta sykli za ziemię na grobowiec dla Sary, gdyż nie chciał jej dostać za darmo. Tych czterysta sykli, które Abraham uiścił jako cenę za ziemię, może być potraktowane jako dowód tego, że w istocie oczekiwał on aż Pan da mu tę ziemię zgodnie z daną obietnicą, po „czterystu latach” (1 Moj. 15:13).

Wynika z tego, że liczba dwa tysiące pięćset dwadzieścia związana jest z narodowymi nadziejami Izraela. Choć nadzieje te rozkwitają w naszych czasach, to jednak nadal oczekujemy na chwilę, gdy Izrael wypełni przeznaczoną dla niego rolę w Królestwie. Jego zadanie

polega na zachęceniu ludzkości do służby Bogu i Mesjaszowi, Jezusowi Chrystusowi. Gdy nadejdzie właściwy czas, Starożytni Święci poprowadzą Izrael do poznania Jezusa i poświęcą się służbie dla całego świata.

Rozdział ósmy

W tym rozdziale znów wracamy do problematyki związanej z lewitami, jednak w tym przypadku chodzi o odróżnienie ich od kapłanów. Rozróżnienie to, którego nie było we wcześniejszych rozdziałach tej księgi, prowadzi do wniosku, że kapłani przedstawiają wiernych zwycięzców, którzy będą panować z Chrystusem jako kapłani Boga, w czasie Tysiąclecia (Obj. 20:6). Pozostali Lewici, którzy nie byli kapłanami, przedstawiają klasę Wielkiego Grona. W Obj. 7:9-15 mamy zawarty symboliczny opis prania przez tę klasę szat w ucisku, który kończyć będzie obecny wiek. Proces ten jest konieczny przed przyjęciem ich do chwały, gdzie będą pomagać w dziele przyszłego wieku. W opisie 4 Moj. Lewici również piorą swe szaty, po czym są przedstawiani kapłanom, by następnie pomagać im w ich pracy (4 Moj. 8:7, 11, 13, 19).

Najpierw wyświęceni zostali kapłani; a następnie Lewici, po czym zostali oni przekazani kapłanom do pomocy w Przybytku. Podobnie, najpierw zmartwychwstanie Oblubienica Chrystusowa, a następnie Wielkie Grono zostanie przekazane kapłanom do pomocy w pracy, jaka będzie wykonywana w nadchodzącym wieku.

Rozdział dziewiąty

W tym rozdziale mamy opis pytania, jakie zostało zadane Mojżeszowi w przedmiocie obchodzenia Paschy. Była to pierwsza Pascha na pustyni, rok po wyjściu z Egiptu. Przybytek został wzniesiony pierwszego dnia miesiąca Abib (tego samego, który później miał być nazywany Nisan), w czasie gdy Izrael obozował pod Górą Synaj. Spis ludności miał miejsce na początku drugiego miesiąca (4 Moj. 1:1).

Okazało się, że niektórzy Izraelici nie obchodzili ostatniej Paschy z tego powodu, że nie zdążyli się oczyścić. „Znaleźli się jednak mężowie, którzy stali się nieczystymi przez zetknięcie ze zwłokami ludzkimi i nie mogli w tym dniu obchodzić Paschy. Przystąpili oni tego samego dnia do Mojżesza i do Aarona. Mężowie ci rzekli do niego: Staliśmy się nieczystymi przez zetknięcie ze zwłokami ludzkimi; dlaczego mamy być upośledzeni wśród synów izraelskich, nie mogąc złożyć Panu daru ofiarnego w oznaczonym czasie?” (4 Moj. 9:6-7).

Mojżesz przedstawił sprawę Bogu, a Bóg odpowiedział, że powinni oni obchodzić Paschę. Skoro jednak byli nieczysti pierwszego miesiąca, to powinni obchodzić ją drugiego miesiąca, tj. podczas kolejnej pełni księżyca (4 Moj. 9:9-13).

Przykład ten wskazuje na to, że w Boskim Planie Wieku przewidziane są dwa terminy na obchodzenie Paschy i skorzystanie z zasługi ofiary Jezusa. W pierwszym rządzie, święci mogą korzystać z niej już w czasie Wieku Ewangelii, natomiast pozostała część świata w czasie Wieku tysiąclecia. W czasie pierwszego terminu, świat nadal jest skażony śmiercią Adamową, albo inaczej mówiąc, znajduje się „w dalekiej podróży” (4 Moj. 9:10) od Boga z powodu niewiary. Jednak w czasie kolejnej pełni księżyca, to znaczy, kiedy po raz kolejny łaska w pełni wróci do Izraela, w czasie Królestwa Tysiącletniego, świat będzie musiał skorzystać z zasługi baranka paschalnego, jeżeli będzie chciał żyć. Drugi termin, w czasie którego Izraelici mogli spożywać Paschę reprezentuje drugi wiek zbawienia, zbliżające się Królestwo Tysiącletnie.

Kolejność lekcji

Księga Liczb opisuje wędrówkę Izraela po pustyni, zanim weszli do Ziemi Obiecanej. Można zatem powiedzieć, że przerośnięta treść tej księgi dotyczy przede wszystkim całego Wieku Ewangelii, choć niek-

tóre zawarte w niej obrazy swą wymową sięgają aż po czasy wprowadzające Wiek Tysiąclecia i jego błogosławieństwa. Jak to już widzieliśmy, w pierwszych dziewięciu rozdziałach mamy do czynienia z szeregiem obrazów, które układają się w pewną sekwencję czasową.

Rozdziały od pierwszego do czwartego opisują początek Wieku Ewangelii, założenie obozu izraelskiego (społeczności chrześcijańskiej) oraz wprowadzenie zasad służby Lewitów (osoby poświęcone w Wieku Ewangelii). Rozdział piąty dotyczy sprawdzianu wierności, który wskazuje na test członków Kościoła w czasie ich poświęconego życia w Wieku Ewangelii. Rozdział szósty zawiera inną perspektywę dotyczącą Wieku Ewangelii, a mianowicie, szczegółowy opis ślubu nazyreatu. Następnie, następuje opis końca wieku oraz zaprowadzenie tysiącletniego panowania Chrystusa. Rozdział siódmy dotyczy Starożytnych Świętych; rozdział ósmy dotyczy Wielkiego Grona, a rozdział dziewiąty wprowadza nas w czas, kiedy cała ludzkość będzie obchodzić Paschę, korzystając z zasług ofiarniczej śmierci Chrystusa.